

Overweging nv. Romeinen 12: 3-9 en aansluitend orgelspel

Lieve mensen, jong en oud,
mensen van Gods goede verhaal voor de wereld.

De afgelopen week had ik telefonisch contact met Marinus van den Berg over zijn lezing hier op 15 oktober en uiteraard over de aangescherpte richtlijnen. Daarop stuurde Marinus mij een mooi gedicht. Ik lees het voor:

Nog meer beperkt leven

*Al beperkt zijn
Al beperkt moeten leven
Nog meer beperkt worden*

*Leven in vrijheid
Voor wie
en welke vrijheid*

*Wie neemt de maat
Wie stelt de regels
Wie ondervindt de gevolgen*

*Wie lijden er onzichtbaar
Wie worden het meest beperkt
Wie vertrouwt dat zijn verhaal geloofd wordt*

*Zoveel vragen
Waar zijn er veilige plaatsen
om er over te spreken*

*Zijn kerken met een open deur
zulke plaatsen?
Marinus van den Berg*

Die laatste zin:
'Zijn kerken met een open deur zulke plaatsen?'
zette me tot nadenken.
Want ja dat is wat ik als predikant altijd graag wil.
Dat we een open kerk zijn.

Voor gemeenteleden, maar ook kerk naar buiten.
Gericht op de samenleving en wat zich daarin afspeelt.
Een kerk die goed wil doen, ook in de pandemie waar we nu in zitten.
Maar ook een kerk die kwetsbaar durft zijn.
Die het soms ook even niet weet.
En roeit met de riemen die het heeft.
Net als maandagavond tijdens de persconferentie toen Mark Rutte en Hugo de Jong uitlegden waarom de richtlijnen werden aangescherpt.
In hun houding en ogen zag je ook kwetsbaarheid en het eigenlijk niet goed weten.
Want dat Covid 19 virus gaat gewoon zijn gang, zonder dat we er vat op hebben.
Doventolk Irma, die hoestte in haar hand, ja ik snap dat, als je druk met de gebaren bezig bent, maar velen vielen daarover.
Alsof we niet wat anders te doen hebben dan elkaar de maat te meten!
Want voor we het weten beperken we elkaar in vrijheid, krijgen we heers en verdeel situaties, ontstaan conflicten, terwijl het er nu op aankomt om samen op te trekken, zelf verantwoording nemen en solidair zijn.

Daarom ben ik ook blij met de lezing van vanmorgen.
Die Paulus schrijft aan de Romeinen.
Die ruziën over wie de belangrijkste is en wie wat mag doen.
Maar Paulus vergelijkt de kerk van Christus met een lichaam.
Het lichaam vormt een geheel, maar bestaat uit vele delen die ook een eigen functie hebben.
Maar waarbij het ene niet zonder het andere kan.
Het gaat om samen, je hebt elkaar nodig.
In de kerk, de gemeente van Christus, maar zo sta je ook in de samenleving.
Het is ook van toepassing op de kerkenraad, waar je voor gevraagd wordt.
Ik kijk even naar Zwanette en Albert Jan.
In de kerkorde van onze Protestantse kerk staat omschreven:
Het ene ambt zal niet heersen over het andere.
Je bent dus eerst kerkenraadslid en vandaaruit ouderling, diaken of ouderling-kerkrentmeester.
Dat benadrukt dat je samen verantwoordelijk bent als kerkbestuur.
Maar het betekent ook dat we niet kunnen werken zonder al die andere vrijwilligers die de kerk rijk is.
Het gaat om samen werken en niet om je meer of beter te voelen dan een ander.
Dan heeft een kerk toekomst.

Omdat ieder eigen kwaliteiten heeft.

En het is goed om die kwaliteiten in te zetten.

Volgens mij behoeft dit niet zoveel uitleg en daarom ter illustratie een spiegelverhaal dat de kinderen ook horen vanmorgen.

Het was een geroezemoes in de timmerwerkplaats in Nazareth. Jezus, zou een mooie tafel maken.

Nou, zei het stuk hout, dat bestemd was voor het tafelblad: 'Ik ben het belangrijkste want op mij komt alles te staan.

Welnee, zeiden de poten van de tafel: 'Wij zijn het belangrijkste, wij dragen jouw!'

'Dat dacht ik toch niet poten, zei de zaag, want jullie hebben mij nog nodig, omdat jullie niet even lang zijn!

Oh ja, zei de schroevendraaier, en als ik jullie niet in elkaar draai als blad en poten, dan hebben we niets aan jullie beiden, dus ben ik minstens zo belangrijk!

'Pardon', zei de schroef, maar schroevendraaier, zonder mij ben jij ook niets!

Ho, ho, riep daar opeens de vijl, jullie kunnen nou wel menen, dat je belangrijk bent, maar als ik jullie niet bijvijl, dan wordt het nooit een goed passende tafel.

En ik dan, riep het schuurpapier, van een ruwe tafel krijg je alleen maar splinters?

Zo kibbelden ze voort, totdat de deur openging!

Daar kwam Jezus zelf de werkplaats binnen.

Pakte het blad en de poten. Bekeek ze. Pakte toen de zaag om de poten gelijk te maken. Vervolgens vijlde hij het bij, totdat het paste. Nam de schroevendraaier en draaide met enkele schroeven het blad aan de poten.

Pakte het schuurpapier en schuurde de tafel tot deze helemaal glad was.

"Ja, zei hij toen, 'ik hoorde jullie wel kibbelen, maar zie je nu, dat ik jullie allemaal nodig heb!

De een is echt niet belangrijker dan de ander.

Mag het ons stof tot nadenken geven de komende week.

Dat we ons in Christus naam geroepen voelen als kerk een veilige plek te zijn met een open deur.

Niet de ander de maat nemen, maar je verantwoordelijk voelen voor de ander en solidair zijn.

Moge het zo zijn.

Amen